

dr hab. Tomasz Pietrek, prof. ASP
Wydział Grafiki i Sztuki Mediów
Akademia Sztuk Pięknych
im. Eugeniusza Gepperta
we Wrocławiu

Wrocław 2.06.2024 r.

**Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego oraz wskazanego dzieła habilitacyjnego doktora Filipa Wierzbickiego-Nowaka, sporządzona w związku z przewodem habilitacyjnym w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie.
Recenzja sporządzona na prośbę Rady Doskonałości Naukowej.**

Dokumentacja złożona przez Habilitanta.

1. Dane wnioskodawcy.
2. Kopia dokumentu potwierdzającego posiadanie stopnia doktora.
3. Autoreferat.
4. Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny.
5. Dorobek artystyczny.
6. Wniosek przewodni.
7. Pendrive zawierający powyższe dokumenty w wersji elektronicznej.

Informacje o Habilitancie

Filip Wierzbicki-Nowak w roku 2012 obronił z wynikiem celującym tytuł magistra na Wydziale Malarstwa, Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, specjalność malarstwo sztalugowe. Stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne nadany uchwałą Rady Wydziału Malarstwa i Rysunku Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu z dnia 21 czerwca 2018 roku.

Pan doktor Filip Wierzbicki-Nowak posiadając liczne osiągnięcia artystyczne i naukowe, jak i doświadczenie w obszarze organizacyjnym, rozpoczął starania o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Postępowanie zostało wszczęte w dniu 20.10.2023 r., a przedłożone osiągnięcie artystyczne to **Cykl prac malarskich „Mitologie” oraz instalacja audiowizualna „Zone”**.

Ocena autoreferatu

Struktura przedstawionego autoreferatu przybliża i analizuje artystyczne doświadczenia Filipa Wierzbickiego-Nowaka od czasów studiów aż do roku 2023.

Pierwsza część to informacje o przebiegu zatrudnienia w jednostkach naukowo-artystycznych, spisie prac oraz wystaw wchodzących w skład dzieła habilitacyjnego. Wstęp pracy zawiera przedstawienie istoty procesu twórczego. Autor podejmuje się próby obiektywnego przeanalizowania swoich dzieł, przyjmując różne perspektywy i punkty widzenia. Jego celem jest ułatwienie odbiorcy zrozumienia prezentowanego dorobku artystycznego. Wnikliwe omówienie dorobku artystycznego wymaga retrospekcji, cofającej się do czasów studiów na Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, rozpoczętych w 2006 roku na Wydziale Malarstwa i zakończonych dyplomem magisterskim pod kierunkiem prof. Dominika Lejmana. Dyplom zatytułowany „Warstwy przenikania” był kontynuacją wcześniejszych zainteresowań przestrzenią i czasem, które były rozwijane podczas studiów. W rozdziale „Przestrzeń pamięci” podjęto analizę wpływu pamięci i percepcji na postrzeganie przestrzeni, koncentrując się na relacji wspomnień i wyobrażeń oraz roli obrazów w pamięci. Wyobrażenia przestrzeni u dorosłego człowieka są złożone, nawarstwiają się z wiekiem i poszerzaną wiedzą, tworząc konteksty zależne od miejsca. Autor odwołuje się do dyplomu doktorskiego „Nawarstwianie i rozwarstwianie. Konteksty przenikania przestrzeni w obrazie”, w którym wykorzystano szkło, by ukazać kruchość pamięci. W rozdziale tym Habilitant skupiał się na sferach peryferyjnych umysłu i percepcji, ukazując rzeczy pomijane, ale istotne, które kumulują się w naszym umyśle. Połączenie struktur między warstwami ujawniało nowy, klarowny obraz sytuacji, zachęcając do refleksji nad tym, co nieoczywiste i na pierwszy rzut oka niedostrzegalne. Kolejny rozdział „Tożsamość obrazu” dotyczy złożonej relacji pamięci, wyobrażeń i percepcji, skupiając się na osobistych wspomnieniach i ich związkach z obrazami. Autor wybrał motyw wodospadu Styggforsen jako centrum projektu, wywołującym różnorodne emocje. Podróż do tego miejsca oraz bezpośrednie zetknięcie się z naturą pobudziły jego doznania, co zaowocowało serią szkiców, zapisów wideo i grafik. „Przesunięcie czasu” prezentuje dogłębne zrozumienie relacji między czasem a przestrzenią, ukazując ich złożoność poprzez pryzmat doświadczeń związanych z pandemią COVID-19. Autor odnosi się do eksperymentu Michela Siffre’a, który eksplorował wpływ braku wskazówek czasowych na percepcję czasu i przestrzeni. Skłonność do refleksji nad przeszłością zaowocowała stworzeniem instalacji „127 082 km” opartej na kawałku zardzewiałej blachy. Praca skłania do refleksji nad naturą pamięci i jej zapisem w naszej świadomości, stanowiąc zarazem przypomnienie o mocy ludzkiej pamięci. „Terytoria” prezentuje nowatorskie podejście do zrozumienia relacji między przestrzenią a pamięcią poprzez konstrukcję wielopoziomowych obiektów. Ekspozycja prezentowana była w Centrum Sztuki Galeria EL w Elblągu w 2020 roku. Przedstawiała głębokie rozważania autora na temat utraconych miejsc w pamięci i próbę ich wizualnego przywołania, jednocześnie eksplorując złożoną strukturę pamięci. Rozdział „Face-to-face” zgłębia emocjonalne i filozoficzne aspekty związane z oglądaniem własnej twarzy, podnosząc pytania o tożsamość i samopoznanie. Inspiracją dla artysty był dramatyczny widok ludzi z Bliskiego Wschodu koczujących na granicy polsko-białoruskiej. Grafika, wykonana techniką druku cyfrowego, przedstawia setki fotografii twarzy rozmieszczonych w sposób abstrakcyjny. „Face-to-face” zmusza widza do refleksji nad rolą obserwatora i obserwowanego, zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo. Praca skłania do rozważań nad naszą odpowiedzialnością wobec drugiego człowieka. Kolejny rozdział „Cykl Mitologie – opis wskazanego osiągnięcia artystycznego” to sprecyzowane osiągnięcie naukowe będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Podsumowaniem autoreferatu jest bibliografia oraz źródła internetowe.

Autoreferat przedstawiony przez Pana Filipa Wierzbickiego-Nowaka to starannie przemyślany i opracowany projekt. Struktura publikacji jest czytelna i przejrzysta, co umożliwi czytelnikowi płynne podążanie za doświadczeniami i inspiracjami autora, zgromadzonymi na przestrzeni lat. Treść stanowi kompleksową i rzeczową analizę omawianego tematu. Publikacja została wzbogacona o reprodukcje dokumentujące kolejno interpretowane dzieła, a układ tekstu odzwierciedla logiczne i spójne przedstawienie myśli oraz wniosków. Pracę dodatkowo uzupełnia materiał wizualny w postaci dwóch odrębnych zeszytów, katalogów. Pierwszy z nich zawiera dokumentację fotograficzną prac, wystawy habilitacyjnej, a także osiągnięć artystycznych, dydaktycznych, popularyzatorskich oraz naukowych Habilitanta. Drugi zeszyt przedstawia szczegółowy wykaz osiągnięć naukowych i artystycznych. Podczas lektury poznajemy autora jako osobę zaangażowaną i kreatywną. Materiał wizualny nie tylko uzupełnia treść pracy, ale także pozwala na lepsze zrozumienie i docenienie szerokiego zakresu działalności autora. Zeszyty te podkreślają kompleksowy charakter i staranność w prezentacji dorobku Habilitanta.

Analiza wskazanego osiągnięcia artystycznego (dzieła habilitacyjnego)

Pan dr Filip Wierzbicki-Nowak jako osiągnięcie artystyczne będące podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazał: **Cykl prac malarskich „Mitologie” oraz instalacja audiowizualna „Zone”.**

Wykaz prac:

„Jarowit”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2020
„Stribog”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2020
„Bereginya”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2021
„Bazyliszek”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2021
„Gniazdo”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2020
„Żmij”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2020
„Wyraj”, 120 x 170 cm, akryl na płótnie, 2020
„Terra”, 170 x 240 cm, akryl na płótnie, 2022
„Nawie”, 170 x 240 cm, akryl na płótnie, 2022
„Dadźbóg”, 170 x 240 cm, akryl na płótnie, 2022
„Zone”, instalacja audiowizualna, 2023

Obrazy z cyklu „Mitologie”, stanowiące osiągnięcie naukowe, prezentowane były na dwóch wystawach indywidualnych oraz na trzech wystawach zbiorowych.

Wystawy indywidualne:

2022 – „Mity, utopie, fantasmagorie”, Miejski Ośrodek Sztuki, Gorzów Wielkopolski

2023 – „Punkty odniesienia”, Galeria Sztuki Wozownia, Toruń

Wystawy zbiorowe:

2020 – „UTOPIA. Przestrzeń zamknięcia”, Transporter Kultury, Kraków

2021 – „Przyciąganie”, Słodownia – Stary Browar, Poznań

2023 – „Refiguracje”, Bałtycka Galeria Sztuki Współczesnej – Galeria Kameralna w Słupsku, Baszta Czarownic w Słupsku, Centrum Aktywności Twórczej w Ustce

Instalacja audiowizualna „Zone”, stanowiąca osiągnięcie naukowe, prezentowana była na jednej wystawie indywidualnej oraz na jednej wystawie zbiorowej.

Wystawa indywidualna:

2023 – „Punkty odniesienia”, Galeria Sztuki Wozownia, Toruń

Wystawa zbiorowa:

2023 – „Refiguracje”, Bałtycka Galeria Sztuki Współczesnej – Galeria Kameralna w Słupsku, Baszta Czarownic w Słupsku, Centrum Aktywności Twórczej w Ustce.

Cykl „Mitologie” jest wyrazem głębokiej refleksji artystycznej, która łączy fascynację przeszłością z reakcją na współczesną rzeczywistość. Artysta wykorzystuje różnorodne techniki – od projekcji wideo, przez formy przestrzenne, grafikę, po malarstwo – aby przekazać ideę, którą pragnie podzielić się z odbiorcą. Centralnym motywem jego twórczości jest badanie złożoności ludzkiej egzystencji i otaczającej nas natury, z naciskiem na ich wzajemne, często nieprzewidywalne i tajemnicze, współzależności.

Inspiracją dla artysty są zarówno starożytne mity, jak i ludowe opowieści oraz zasłyszane historie. Cykl „Mitologie” został namalowany w technice akrylowej na płótnie. Czerpiąc z archetypów i symboliki europejskiej kultury, artysta za pomocą metafory stara się pokazać, jak wiedza z mitów może odnosić się do współczesnych problemów. Mit w tym kontekście służy jako symbol ludzkiej potrzeby objaśniania świata opartego na hierarchii praw i wartości, potrzeby, która towarzyszy człowiekowi od zarania dziejów.

Artysta szczególnie zwraca uwagę na mitologię słowiańską, która często bywa pomijana na rzecz mitologii greckiej, celtyckiej czy germańskiej. W rzeczywistości jednak, mitologia ta, choć młodsza i słabiej udokumentowana, opowiada o świecie opartym na uniwersalnym języku wartości i praw.

Pierwszy obraz z cyklu „Mitologie”, zatytułowany „Jarowit”, został namalowany na początku wiosny 2020 roku, w czasie globalnej pandemii. To dzieło powstało w kontekście niezwykle znaczącego doświadczenia, które miało wymiar zarówno indywidualny, jak i społeczny.

W obliczu nagłego zamknięcia i izolacji, życie stało się nieprzewidywalne, co skłoniło artystę do głębokiej refleksji nad przemijaniem oraz relatywnością czasu. Obraz „Jarowit” odwołuje się do słowiańskiego boga zwiastującego wiosnę, symbolizującego siłę fizyczną i młodość.

Kompozycja obrazu, utrzymana w monochromatycznych, chłodnych odcieniach zieleni i błękitu. Centralnym elementem obrazu są półokręgi, przecięte poprzecznie przez biegnący w stronę centrum obrazu łuk w odcieniu zieleni. Kolejne łuki obrazu są utrzymane w głębokich turkusowych tonach, a przestrzeń dopełniają plamy w barwach seledynowej, szafirowej i miętowej. Każda linia ma inną wartość, co sprawia, że razem tworzą one złożoną materię obrazu. Poprzez ten zabieg artysta uzyskuje większą głębię w obrazie. Nawarstwienie linii i plam tworzy skomplikowaną mapę, gęsta sieć linii, może być zapisem wędrówki artysty. Linie różnią się grubością, intensywnością i kierunkiem, co wprowadza dynamikę i różnorodność w kompozycji. Zastosowanie tego efektu buduje wielowarstwową strukturę, która wciąga widza zachęcając do odkrywania ukrytych detali. To właśnie ta sieć wzajemnie przenikających się linii i plam daje wrażenie ruchu i dynamiki.

Kolejnym dziełem jest obraz zatytułowany „Stribog”. Artysta wybrał abstrakcyjną formę przedstawienia wiatru. Kontrastowe plamy barw oraz linie o zmiennym charakterze tworzą dynamiczną kompozycję. W obrazie dominują długie pociągnięcia żółtej farby, które symbolizują słońce i światło. Kolor żółty od najdawniejszych czasów kojarzony był ze światłem i energią. Intensywna kolorystyka i zmienność linii nadają obrazowi dużej ekspresji. Poprzez zastosowanie intensywnych żółtych plam na tle czarnej struktury, artysta akcentuje siłę natury i podkreśla energię, którą może wyzwolić. Wykorzystanie abstrakcyjnej formy opartej na kontraście wprowadza dynamiczne napięcie, które przyciąga wzrok i wzbudza emocje. Obraz staje się nie tylko wizualnym przedstawieniem ale skutecznie przekazuje emocje związane z ludzką egzystencją oraz relacją człowieka z naturą.

„Bereginya”, przedstawia mitologiczną postać opiekunki ludzi, wplecioną w symbolikę wody i ziemi. W wierzeniach dawnych Słowian natura była żywym organizmem, a bóstwa i mityczne stworzenia kierowały losami świata, dostosowując się do cykli solarnych i lunarnych oraz pór roku. Artysta wybrał postać Berginy, opiekunki ludzi i przyrody, jako centralny motyw obrazu. Obraz „Bereginya” ukazuje wielką falę wodną zbliżającą się ku okolicznym polom. Struktura obrazu jest zróżnicowana i wielowarstwowa. Składa się z rozdrobnionych, przenikających się materii. Gama rozpięta jest między żółtym

a niebieskim i pochodzącym od nich kolorem zielonym. Dzieło „Bereginya” stanowi istotny element cyklu „Mitologie”, poszerzając jego tematyczny zakres o refleksję nad relacją człowieka z naturą oraz wykorzystanie mitologicznych motywów jako inspiracji dla współczesnej sztuki. Poprzez zastosowanie symboliki wody i ziemi, artysta przekazuje przesłanie o konieczności szacunku i troski o środowisko naturalne, stanowiąc wartościowy wkład w dyskusję o współczesnej sztuce i ekologii.

W kolejnym dziele zatytułowanym „Bazyliszek”, postać bazyliuszka, mitologicznego gada posiadającego magiczną moc zabijania wzrokiem, staje się centralnym motywem obrazu. Płótno zostało namalowane z wykorzystaniem walorów i kontrastów, przyjmując stylistykę obrazu cyfrowego. Artysta stosuje czyste, intensywne kolory, lecz jednocześnie dzieło malowane jest bardzo surowo.

„Gniazdo” wykorzystuje motyw słowiańskiego smoka jako symbolu nieśmiertelności i odrodzenia życia. Centralnym elementem obrazu jest gniazdo, umieszczone w mitycznym Drzewie Życia, z którego wykluwa się Raróg – słowiański smok uważany za symbol słońca i odradzania się życia. Tytułowy motyw namalowany został w ciepłych barwach czerwieni i błękitu. Kompozycja obrazu jest scentralizowana, a kolorystyka sprawia wrażenie płonącego gniazda. Gradientowe tło, przypominające świat cyfrowy, spaja konstrukcję obrazu, która utrzymana jest w symboliczno-surrealistycznym stylu.

„Żmij” eksploruje różnorodne wyobrażenia smoka obecnego w kulturze słowiańskiej. Smok, jako istota boska, może przybierać różne formy, wypełniając przestrzeń między niebem a ziemią. W obrazie „Żmij” smok wyłania się spośród żółtych plam, otaczając swoim ciałem różnorodne obszary. Jego ciało wykonuje ruch nawiązujący do wstęgi Möbiusa, symbolizujący nieskończoność. Kolorystyka obrazu oparta została na kontraście walorowym. Rytmiczność i powtarzalność łączą się z dekoracyjną formą. Układ jest rozczłonkowany dzięki czemu kompozycja zyskuje na spójności.

W dziele „Wyraj” artysta eksploruje obszary, które wywołują wspomnienia z dzieciństwa i uruchamiają lawinę kolejnych refleksji. Według artysty obrazowanie tych miejsc, przywołuje beztroskie chwile z przeszłości, które zatrzymały się w jego świadomości. Kompozycja obrazu jest scentralizowana, główne elementy zgromadzone zostały wokół „wiru” koła. Kolory i wartości barwne zostały tutaj zredukowane, istotne są natomiast mocne podbicia czernią. Obraz jest bardzo graficzny, nierealistyczny i kompozycyjnie podobny jest do dzieła „Jarowit”.

W obrazie „Terra” artysta prezentuje przekrój drzewa kosmicznego, będącego symbolem axis mundi, czyli osi świata. Inspiracją do stworzenia tego obrazu był znaleziony w lesie dębowy pień, który posłużył jako wzór. Poprzez zastosowanie pyłu drzewnego zmieszanego z medium akrylowym na płótnie, artysta podkreślił złożoną strukturę drewna, jego kruchą i spękaną fakturę. Obraz „Terra” utrzymany jest w chłodnej tonacji błękitów i fioletów, z nasyconą materią. Artysta uzyskał efekt świecenia kolorów, gdzie odcienie niebieskiego wyróżniają się na tle czerni. Kluczową rolę odgrywają tu niuanse oraz laserunki, które potęgują wrażenie głębi.

„Nawie” to obraz, w którym dr Filip Wierzbicki-Nowak przedstawia interpretację axis mundi jako krainy znajdującej się między piekłem a niebem, czyli miejscem, w którym obecnie żyjemy. Główną część kompozycji stanowi odwrócony stożek, który jest splątaniem kształtów, plam i linii, symbolizujących życie na Ziemi. Czterodzielny układ oparty jest na czterech trójkątach. Dominująca, ciężka forma wywołuje wrażenie rozdrobnionej materii. Cała kompozycja podporządkowana jest temu głównemu motywowi, tworząc swoisty melanż form, materii i koloru.

Obraz „Dadźbóg” nawiązuje do ognistej planety. Dwudzielna kompozycja utrzymana jest w ciepłej tonacji zróżnicowanych odcieni żółci i czerwieni. Centralną dominantę kolorystyczną stanowią dwa rozświetlone łuki w kolorach cytrynowym i oranżowym, które koncentrują się w centrum obrazu. Zastosowany kolor jest czysty, jasny i nasycony i jest

nośnikiem światła. Śmiałe pociągnięcia pędzla kumulują się w centrum obrazu, dając wrażenie rozbicia substancji. Zabieg ten zaburza układ horyzontalny dodając dynamiki i ekspresji. Liczne laserunki pogłębiają kolory, czyniąc je świetlistymi i nadają głębi. Dopełnieniem malarskiej części wystawy była realizacja audiowizualna zatytułowana „Zone”. Głównym motywem tej projekcji była kula obracająca się wokół własnej osi, symbolizująca Ziemię. Projekcja zaczynała się i kończyła ciemnością, nawiązując do początku i końca dnia, początku życia oraz jego zmierzchu podkreślając cykliczność istnienia, zjawisk przyrodniczych oraz nieuchronność przemijania. Projekcja została umieszczona na jednej ze ścian galerii, natomiast na podłodze znajdowała się korespondująca z obrazem audiowizualnym instalacja. Tworzyła ona dwa okręgi z czarnych elementów – symboli i archetypów związanych z symboliką słowiańską, takich jak Strzybóg, Raróg, Perun, Swaróg. Okręgi te reprezentowały Słońce, a ich przedstawienie w formie koła (figury niemającej określonego początku) odzwierciedlało cykliczny porządek świata. Projekcja audiowizualna „Zone” w kontekście wystawy „Punkty odniesienia” była znaczącym uzupełnieniem malarskiej narracji. Obracająca się kula symbolizująca Ziemię i jej cykliczność odwołuje się do pradawnych wierzeń i współczesnych koncepcji kosmologicznych.

Wideoinstalacja „Zone” oraz cykl „Mitologie” stanowią złożone i wielowymiarowe dzieło artystyczne, które nie tylko odnosi się do przeszłości, ale również wnikliwie komentuje współczesne zjawiska i przemiany. Prace te są świadectwem głębokiej refleksji nad ludzką tożsamością, historią i przyszłością, ukazując jednocześnie, jak bogata jest sieć symboli i znaczeń, które możemy odkrywać na nowo każdego dnia.

Artysta ukazuje potrzebę przemyślenia wpływu ludzkiej działalności na środowisko oraz nad koniecznością zmiany podejścia do zarządzania zasobami naturalnymi. Jest to istotny wkład w dyskusję o roli człowieka w przyrodzie oraz o konieczności budowania harmonijnej relacji z otaczającym światem. Symbolika umieszczona w pracach odnosi się do życia i przemian zachodzących we współczesnym świecie. Abstrakcyjny sposób obrazowania umożliwia zapewne swobodne interpretacje i głębszą refleksję nad przedstawionymi tematami, jednak wydaje mi się, że odbiorca może mieć trudność w odczytaniu znaczeń i symboli zawartych w realizacjach malarskich bez zgłębienia warstwy opisowej.

Ocena dorobku artystycznego, działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej kandydata

Analiza dorobku wystawienniczego Habilitanta, na przestrzeni lat, jednoznacznie potwierdza znaczącą aktywność w działalności na polu sztuki. W ciągu tego okresu eksponowane były prace i projekty zarówno na wystawach indywidualnych, jak i zbiorowych, na arenie krajowej oraz międzynarodowej. Autor otrzymał stypendia zagraniczne w Holandii, Niemczech oraz Hiszpanii. Brał udział w rezydencjach artystycznych w Belgii oraz w Portugalii w 2023 roku. W ramach wystaw indywidualnych, dzieła były prezentowane w galeriach oraz instytucjach kulturalnych, takich jak: „Poza horyzontem”, Galeria Rotunda UAP, Poznań (2018); „Stygforsen”, Galeria AT, Poznań (2019); „127 082 km”, Galeria Apteka Sztuki, Warszawa (2020); „Terytoria”, Centrum Sztuki Galeria EL, Elbląg (2021); „Face-to-face”, Biuro Wystaw Artystycznych w Kielcach (2021); „Mity, utopie, fantasmagorie”, Miejski Ośrodek Sztuki w Gorzowie Wielkopolskim (2022); „Punkty odniesienia”, Galeria Sztuki Wozownia, Toruń (2023); „White Noise”, Czong Institute for Contemporary Art (CICA Museum), Gimpo, Korea Płd. (2023); „CONNECTIONS”, Destelheide, Dworp, Belgia (2023).

Udział w wystawach zbiorowych, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych umożliwia dialog i wymianę doświadczeń z twórcami z różnych środowisk kulturowych i jest istotnym elementem promocji twórczości artysty. Spośród ważniejszych wydarzeń Habilitanta warto wymienić wystawy: „Nature 2023”, Czong Institute for Contemporary Art (CICA Museum), Gimpo, Korea Płd.(2023); „EARTH.ONE”, LiTE-HAUS Galerie + Projektraum, Berlin, Niemcy (2023); „Osten Biennial of Drawing Skopje 2022”, National Gallery of N.Macedonia - Chifte Hammam, Skopje, Macedonia Północna (2023); „Tirana International Biennale of Graphic Arts”, Galeria e Artit Tiranë, Tirana, Albania (2022); „Endings | Time machine”, Momentum Gallery, AP KunstArt Fund, Kraków (2022); „Struktura Sprzeczności”, The Polish Museum of America in Chicago, USA (2021); „Ten Ten - Takarazuka Art Center”, Takarazuka, Japonia (2020); „Third International Print Biennale DLUM 2020”, Skopje, Macedonia (2020); „Art Pozy Pandemics 2020”, Harada Mori Gallery, Kobe, Japonia (2020); „Neighbourhood 2”, Europejskie Centrum Badawcze, Lebus, Niemcy (2019); „A-21 International Art Exhibition”, NIKA Gallery, Osaka, Japonia (2019).

Praca dydaktyczna i organizacyjna Filipa Wierzbickiego-Nowaka cechuje się szerokim spektrum doświadczeń i zaangażowaniem na różnych płaszczyznach. Począwszy od 2016 r. pełnił rolę asystenta w VIII Pracowni Rysunku dr hab. Katarzyny Kujawskiej- Murphy na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, a następnie adiunkta od 2020 r. w tejże pracowni. Był kierownikiem projektów badawczych i artystycznych takich jak warsztaty „Concurso Universitatio 2021”, UAP w Poznaniu, Centro de diseño, cine y televisión, Mexico City w 2021 roku.

W przedłożonej dokumentacji habilitacyjnej dr Filip Wierzbicki-Nowak wskazuje wiele dodatkowych aktywności w ramach pracy na rzecz Uczelni. Z ważniejszych należy wskazać następujące aktywności: Wiceprzewodniczący Rady Doktorantów UAP; Członek Wydziałowej Komisji Stypendialnej studiów doktoranckich; Członek senackiej komisji dyscyplinarnej ds. doktorantów, UAP; Przedstawiciel Młodych Pracowników Naukowych, UAP Poznań; Koordynator studentów Study in English oraz Erasmus+ na UAP w Poznaniu; Koordynator wydziałowego zespołu ds. ewaluacji. Dodatkowo, kandydat uczestniczył w licznych międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych oraz artystycznych, które nie tylko wzbogaciły jego wiedzę i umiejętności w obszarze sztuki, ale stały się również solidną bazą dla dalszego rozwoju naukowego i artystycznego. W swojej dokumentacji wykazuje publikacje w katalogach powystawowych, jak i liczne referaty wygłoszone na uczelni i poza nią, m.in. w Walencji w 2016 r. oraz Gdańsku w 2023 roku. Działalność autora poza środowiskiem akademickim charakteryzuje się różnorodnością, obejmującą organizację warsztatów dla dzieci Szkół Podstawowych w Poznaniu, Lesznie, Młodzieżowego Domu Kultury w Chodzieży, Centrum Wspierania Rodzin „Swoboda” w Poznaniu, Fundacji Ad Astra w Poznaniu oraz Szpitalu Klinicznego im. W. Degi w Poznaniu. W tym również pracą z osobami niepełnosprawnymi, przeprowadzenie warsztatów dla osób niepełnosprawnych w Puszczykowie. Warto nadmienić organizację i prowadzenie cyklu warsztatów w 2022 r. dla dzieci z Ukrainy. Działalność Habilitanta poza uczelnią ukazuje różnorodność jego zainteresowań i gotowość do współpracy z różnorodnymi grupami społecznymi, co stanowi istotny wkład w rozwój kultury i sztuki na poziomie lokalnym.

Konkluzja

Po zapoznaniu się z Autoreferatem oraz dziełem habilitacyjnym pt. **Cykl prac malarskich „Mitologie” oraz instalacja audiowizualna „Zone”**, stwierdzam że praca habilitacyjna spełnia wymagania kwalifikacyjne ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku (Dz. U z 2023 r. poz. 742) Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Przedstawione i zaprezentowane w dokumentacji habilitacyjnej osiągnięcia pana doktora Filipa Wierzbickiego-Nowaka potwierdzają jego umiejętności jako kreatywnego twórcy, kompetentnego i zaangażowanego dydaktyka.

Konkludując, iż biorąc pod uwagę wszystkie aspekty przedłożonej dokumentacji obejmujące ocenę autoreferatu, zakres i wartość dzieła habilitacyjnego, dorobku twórczego oraz dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego w dziedzinie sztuki, stwierdzam, że wyżej wymienione dokonania stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny i spełniają wymagania art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku (Dz. U z 2023 r. poz. 742) o stopniach i tytułach naukowych w zakresie sztuki, stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki. Tym samym popieram i wnioskuję o nadanie tytułu doktora habilitowanego.

